

متن پرسش

با سلام و عرض ادب من از سن ۱۶ سالگی به خود آمده و راه کسب رضای خداوند را پیش گرفتم. بارها در این راه شکست و پیروزی را چشیده و گاه نا امید شده ام. اما خدا را سپاس می گویم که هنوز مرا رها نکرده است. با تمام تلاشها هنوز یک مشکل بزرگ دارم: برای من نماز مانند باری سنگین است که از انجامش نه تنها لذت نمی برم بلکه دوست دارم که آن را انجام ندهم. می دانم این به خاطر ضعف معرفتی و عدم عمل کردن به دانسته هاست. اما از محضر آن استاد بزرگوار درخواست دارم که به من راه حلی پیشنهاد کنند که چه کنم نماز برای من بار نباشد؟ هر دستورات عملی که بفرمایید انجام می دهم. با تشکر فراوان

متن پاسخ

باسمه تعالی؛ علیکم السلام: بنا نداشته باشید که در ابتدای امر در سراسر نماز حضور قلب داشته باشید، نماز را به عنوان اعلان بندگی شروع کنید و به همان اندازه که خداوند به شما حضور قلب داد خدا را شاکر باشید. متوجه باشید بعد از رعایت آن چه باید رعایت کنید این خداوند است که هر اندازه مصلحت دانست ما را به حضور می برد نه این که گمان بفرمایید آن حضور قلب را هم شما باید به وجود آورید. موفق باشید.